

Mr. Hakon Holth.

Deres lange artikkel i nr. 10 kom her i går. - De skriver at jeg ikke kan ha noen klar forståelse av forskjellen mellom nøytralitets- og avrustningspolitikk. - De mener altså at De har noe å lære meg i så måte - det er jeg Dem takknemlig for. --- De skriver også at jeg kanskje var litt engstelig for hvordan mine skrivelser måtte bli oppfattet. Men dette må De ikke ha minste bekymring for, jeg har ikke merket minste uønsket av den grunn.

De må være merksam på, at den som gir seg til å skrive om så betydningsfulle ting om land og folk, må føre uomstøtelige beviser for sannheten av det han anfører. -- Dette har De ikke gjort, og Deres løse påstande og antagelser er derfor helt verdiløse.

Bevilgningene til forsvaret var i 1932 70 mill. kroner. - I årene fra over ble bevilgningene redusert til 47 mill. De borgerlige partier - og tatt venstre, fant dette uforvarselig. - Men Arb.partiets menn i Stort. ved Olsen-Hagen opptok årlig A.p. prinsipielle forslag om hel avrustning. og partiet foreslo dertil Distriktsbefalet sløyfet. - Dette var forfallende perioden for forsvaret for 1933, som De nevner.

I 1932 ble Qvisling forsvarsminister i Bonderegjeringen. Ingen for har varmere anbef. distriktsbef. bibeholdt, og ingen har grundigere påvist at 96 % av forsv. bevilgn. ble brukt i landet, og Hambro og Qvisling foreslo distriktsbef. bibeholdt og større bevilgning til forsvaret.

Venstre og Arb.partiet slo seg sammen og fikk derved 76 stemmer mot B. og Høyrep. 66 stemmer og drev derved igjennom bevilgning av 30 mill. Distriktsbefalet ble også helt sløyfet. --Kanskje det var venstre som hjalp arb.regjeringene å beholde taburettene?

Når det skal skrives om Nygaardsvoldsregjeringens (forkortet til (N) og Qvislingspartiets (Q) virksomhet, nevner jeg følgende.

N. ødeleggelse av forsvaret, - hensikten hermed nemlig Sovjetrepublikk at han lokket tyskerne inn og påførte oss krig, - og overlot vårt land til tyskerne ved kapitulasjonen 7/6 1940 - og derpå rømte - har jeg før skrevet om. Her nevnes noen fler av hans synder mot fedrelandet.

N. hadde beordret minene dratt på land. Disse kunne hindret enhver fiendtlig flåte å komme inn, men på festningskommandantenes anmodn. om å få legge dem ut, da fienden ventedes, svarte han -Nei.

Like før tyskerne kom ble samtlige øvede mannskaper hjemkalt fra kyst festningene. --Kommandanten på Oscarsborg ba da om å få ta over fra Tröbak noen øvede mannskaper til hjelp. Dette ble nektet, men tok noen allikevel og det ble disse som bevirket at vår gullbeholdning ble reddet og regjering og Stort.menn rakk å rømme. -Prof. Hoel, som hadde skaffet oss suvereniteten over store områder i arktisk- og antarktiske strøk - bl.a. Svalbard, som skaffer oss millioninntekter årlig, ville nu sammen med sine hjelpere forsøke skaffe oss Grønland tilbake, men da N. fikk høre dette lot han og Torp disse herrer arrestere og straffe.

Alt hernevnte og langt mer foreligger det beviser for. -Videre foreligger det beviser for at Q. og feller har motarbeidet N. i alle de tilfeller jeg her har nevnt.-- Det var dette Qvisling "puslet" med før krigen, for å bruke Deres eget uttrykk.

De skriver i hele Deres lange artikkel om Qvisling, og De finner at han må kalles forræderen framfor alle forrædere - ellers blir hele retten oppgjøret mot ham bare sviadel fra ende til annen, og hva skal man så ta om norsk rettspleie - spør De.

Redaktøren har for lange siden sagt at han ikke ville ha mere Qvisling og NS.skrivning, -og da jeg - i motsetning til red. Sig. Solheim - allikevel har vært klar over at det er bladets redaktør som avgjør og godkjenner hva som skal få plass i hans avis, -så har jeg rettet meg etter hans ønske. - Men når han har gitt Dem stor plass for å skrive både om Qvisling og meg, så må jeg også ha plass til mitt svar - og forsvar.

Men når man skal føre beviser trenges mere plass enn den angriper som ikke legger fram et eneste bevis for sine påstande.

Holth

Jeg ref. her uttalelser fra vårt lands fremste menn hvor også vårt lands absolutt dyktigste jurister har uttalt seg om de ulovlige særlove - anordninger - hvoretter Qvisling og NS folk ble dømt.

- 1 - Dr. jur. professor Skeie - juristenes lærer i en rekke år, skriver i sin bok "Landssvik" og påviser at anordningene er ulovlige fra ende til annen.
 "Vi har aldri i vår historie hatt en sådan rettsløshet" skriver han. - Og videre: "Enhver lov skal være kunngjort på handlingstiden, borgerne skal vite hva de har å rette seg etter."
- 2 - Men høysterettsdommer Einar Hansen uttalte i Høysterett at Landsvik-anord. skrevet 15. september 1944 og som skulle gjelle fra 8 april 1940 ble overhodet ikke søkt gjort bekjent for almenheten. Tvert om ble anordningen holdt hemmelig helt til landets befrielse. Inntil det tidspunkt var den således ukjent for alle andre enn noen få innviet. (Retst. 1945)
 (Hadde NS. fått snusen i at forholdet ville bli straffbart, så hadde ingen meldt seg inn i NS. og de som sto der ville meldt seg ut, og Nygaardsv. regj. ville stått helt opprødd for syndebukker)
- 3 - Høysterettsadvokat Sterri skriver i "Nasjon" allerede 17/9 1947.:
 "Idag er det vel ingen som med alvor og ansvar vil hevde at rettsoppgjøret er lagt riktig an. - Selve starten var gal både fra rettslig og samfunnsmessig synspunkt, og dette er kommet tydeligere og tydeligere frem etter hvert som oppgjøret har skredet fram"
- 4 - Dommer Didriksen sa i et foredrag under tilslutning fra overfylt hus i Universitetet 19. novembr. 1945: "Vi har et helt illegalt rettsapparat som arbeider uten å ha noen forutsetning for å dømme, og deres dom kan ikke appelleres til høyre instans. - Vi har folk som har gjort en strålende innsats under krigen bli æreskjeldt av folk som ingenting har gjort, men nu benytter anledningen til å slå seg på sitt fariserbryst."
- 5 - Kongsberg Dagblad skrev i vår redaksjonelt: "Det er vel ingen som nå ikke erkjenner at rettsoppgjøret var så uklanderlig som det burde vært. Dels har det vært overlatt til folk som sist av alt burde sette seg tildoms over andre..... Og at det neppe hadde blitt noen tysk invasjon dersom det parti, som fremdeles styrer, hadde hatt vår forsvarsredskap i noenlunde orden. Mange av de feilgrep som er gjort i forbindelse med rettsoppgjøret har forvoldt skader som er uopprettelige."
- 6 - Direktør Lorentz Vokt uttalte i sitt foredrag i juristforeningen - ref. i Vårt Land 4/2 1949 bl.a..... På grunn av det store omfang rettsoppgjøret har, har oppgaven ligget over myndighetenes evne. - Dommernivået ble senket fordi man måtte ta de folkene man fikk. - Fra øverst til nederst er oppgjøret preget av inkompetente folk. Ved å bruke lovens § 98 ville man nådd til et meget begrenset, klart og renselig og effektivt oppgjør.
- 7 - Den kjente h.r.advokat Kluge fra Stavanger skriver i sin bok "Holder vi mål: "Det er et velkjent fenomen fra historien at statsledelse setter igang forfølgelse av minoriteter for å avlede oppmerksomheten fra egne begåede feil."
 Det er dette som er foregått i vårt land mot NS folk og som folk ikke kjenner til fordi pressen underslår slikt.
- 8 - Overlege Scharfenberg skrev allerede 24/12 1947 i Morgenbladet:
 "Delvis har den fanatiske forfølgelse av NS hatt til hensikt å lede oppmerksomheten bort fra spørsmålet om skylden for at ulykken og skammen rammet Norge. Videre i samme blad 25/10 1948: "De som hadde det politiske ansvar går fri - mens medlemmer av NS. blir straffet og forfulgt. - Hvilken taktikk har det ikke vært å lede folkets raseri i retning NS.

III

- 9 - En stor svensk tidning skriver 1945 at kuddollandet Norge ikke lenger kunne regnes som rettsstat.
- 10 - Sjeffdirektør Rygg i Norges Bank ga i et foredrag i Kringkastningen-Gjengitt i Aftenp. 15/5 1945- etter at tyskerne hadde ribbet banken for 10 milliarder: "Heldigvis ble vi reddet fra mange inngrep under Qvislingstyret fordi tyskerne og Qvislingerne stod mot hverandre. Det var altså Qvisling som bremsset. Også en tysk offiser uttalte til Morgenbladet: at det norske folk, som vi kom sammen med var hyggelige og hjertelige folk. -Det var kun Qvislingene vi hadde vanskeligheter med.
- 11 - Den velkjente h.r.advokat Gustav Heber har skrevet en hel del om ulovlighetene ved rettsoppgjøret. Han går voldsomt i rette med Högsterett i anledning dens befatning med rettsoppgjøret. Han betegner som en uhyrlighet at H.rett dømte medlemskap i NS. som landsforræderi, når 4 av de dyktigste h.r. dommere talte og stemte i mot. Den korrekte konklusjon var da frifinnelse.

Jeg kunne fylle avisen med lignende uttalelser, men tør ikke ta bort mer plass - Men jeg mener at når alle disse fremstående menn, - som ikke tilh. noen NS-organisasjon, ofrer så meget arbeid - tar bort så meget av sin kostbare tid, som de har gjort for våre ulykkelige landsmenn, så må de ha funnet at disse har vært skammelig urettferdig behandlet. De har opptrådt med den samme rett og plikt som enhver av oss har, når vi erfarer at noen lider urett.

Jeg gir Dem hr. Holth min kompliment for at De greide å skrive en såpass lang artikkel uten skjeldsord.

Jeg slutter her, men er det noen som ønsker å vite mer om her omskrevne forhold, så si fra og skaff meg spalteplass.

Oslo 17/9 1953

O. Hedalen.

Man spør hvorfor jeg, som ikke er NS mann, skriver i NS' favör???

De av landsvikavdelingen innhentede yrkesoppgaver viser at halvparten av fangene var fattige arbeidere - lønsmottakere - hvorav de fleste var gifte og hadde mange barn. Disse hundre tusenvis mindreårige barn, som selvfølgelig var uskyldige - led sammen med sin mor forferdelig, mens forsørgeren satt fengslet. De fraus og svalt og ble hunset og sett ned på av andre barn og av voksne. Ikke-NS foreldre forbød sine barn å leke med nasiunger.

En hel del av disse ulykkelige barn fikk en knekk for livet.

Når andre fanger er ferdig med soningen - selv de verste forbrytere - blir dresset opp, får et pengebelöp å græie seg med den förste tid, og man har institusjoner som hjelper dem til arbeide. - Annerledes med NSFanger. Disse blir satt på gata med sin halvnakne, gråtende familie, - hjemløse, venneløse, rettløse, matløse, pengeløse, arbeidsløse i henh. til de rettsugyldige landsvikanordninger - inntil 10 år, - mange helseløse etter sult og fryktelige mishandlinger i usunne fengsler. - Skal disse og deres barn reddes, må man forsøke få folket til å ta seg av dem, - hjelpe dem til arbeide og levelige vilkår, så de kan opptas som nyttige borgere av samfunnet. For at dette skal lykkes har jeg fremholdt at NS. og dets förer ikke har gjort bare galt, - men også gjort meget godt.

Men så har vi noen som fremdeles stener disse ulykkelige. De har ikke noe å fare med uten skjeldsord.

Vi finner også noen, som endog betegner föreren som forræderen fremfor alle forrædere - uten å kunne före bevis for sine beskyldninger.

IV

Disse har et stort ansvar. De bidrar til at folk kvier seg for å ha noe med NS og deres barn å gjøre.

Det jeg har skrevet er i fullt samsvar med hva myndighetene har gitt uttrykk for. Endog våre straffemyndigheter har uttalt, at når en fange har sonet, så skal alt være glemt og tilgitt.

Lisbeth og lærerinnen.

En ung kvinne skrev i går i en herv. avis: "Som barn opplevde jeg noe, som jeg aldri glemmer om jeg blir hundre år, - slik inntrykk gjorde det på meg.

Lisbeth var oppvokset hos slektninger utenfor vår lille by og bodde der - var lykkelig og hadde det godt.

Middelskolen ble slått sammen for by og land. Lisbeth kom i min klasse. - Hun var den kjekkeste og greieste ungen i hele klassen, - varmhjertet og helstøpt, et godt hoved, en av de allerbeste i klassen, -- hun var alles yndling.

Første året gikk det som en dans - alt var bra. - Men så fikk vi en ny lærerinne. Denne var ubarmhjertig nok til å fortelle Lisbeth at hennes far nu bodde i Oslo, og at han hadde sonet en lang fengselstraff som NS.-medlem, - at han og Lisbeths mor var skilt og at moren hadde giftet seg igjen. - Alt dette hadde slekt og venner klart å holde skjult for henne, men nu ble det ubarmhjertig avsløret for et hjelpeløst og forsvarsløst barn.

Lisbeth hadde fått en knekk, - noe var gått i stykker inne i henne, og så gikk det nedover med Lisbeth. Etter eksamen flyttet hun inn til sin far i Oslo.

Året etter traff jeg henne i byen. - "Kan du si meg veien til St. Haugen?" spør hun - jeg finner ikke veien hjem igjen." Og da hadde hun vært i Oslo et år. Hun var blitt helt sløv og døde ung.

Jeg syns at de som gir seg til å kritisere hva jeg og andre har gjort i her omh. sak, kunne finne annet å kritisere f.eks. det overhåndtakne pengesløseri. - Bl.a. utg. til de overflødige funksjoner og statsstipendiater. - Jeg kjenner en av disse siste, som iflunnhentede opplysninger i over 20 år har hevet professorgasje. - i det siste kr. 18 000.- årlig - uten å ha stilling. Og trods han hadde kr. 60.- pr. dag både når han var heime og på reiser, så fikk han kr. 500.- av hver Valdreskommune til lystreise til Amerika.

Jeg syns ikke slikt er riktig i disse tider, når arbeidere og andre sliter og sparer for å skaffe skattepenger, og så går pengene til lønn for slike. - Selv blinde og krøplinger strever og arbeider for å unngå å/dank komme andre til byrde, og så får friske spreke karer 60 kr. dagen for å drive

Professor Adolf Hoel har skrevet en ypperlig bok - "Et Oppgjør med Landsmenn", som alle som har anledning bør kjøpe. - Landets biblioteker bør sikre seg et par eksemplarer, mens den er å få. - En får i denne velskrevne bok innblikk i så meget, som før var fremmed for de fleste.

Boken er pent innbundet. Man sender bare en av våre nu mindreverdige tikroninger under adr. Adolf Hoel, Oscarsgt. 26, Oslo.

O. Hedalen.

Hvis det er noen, som finner denne brosjyre leseverdig, så vennligst sørg for at flest mulig i Deres krets får lese den.

Den blir sendt til de fleste bygder i Valdres. Flere er å få hos meg.

Oslo 25de september 1953

O. Hedalen.